

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
3. marts 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-638/16 PPU	X et X 1. Omfatter de »internationale forpligtelser« i artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) samtlige rettigheder, der er sikret ved Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, herunder navnlig de rettigheder, der er sikret ved artikel 4 og 18, og omfatter de ligeledes forpligtelser, som medlemsstaterne har med hensyn til konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, og artikel 33 i Genèvekonventionen om flygtnings retsstilling? 2. A. Under hensyn til besvarelsen af det første spørgsmål, skal artikel 25, stk. 1, litra a), i forordning nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks) fortolkes således, at en medlemsstat, hvortil en ansøgning om visum med begrænset territorial gyldighed er blevet indgivet, med forbehold af den skønsmargen, som den råder over med hensyn til sagens omstændigheder, er forpligtet til at udstede det visum, der ansøges om, når det viser sig, at der er risiko for tilsidesættelse af artikel 4 og/eller artikel 18 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, eller en anden international forpligtelse? B. Har det nogen betydning for besvarelsen af dette spørgsmål, at der foreligger en tilknytning mellem ansøgeren og den medlemsstat, til hvilken	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	07.03.17

	visumansøgningen er blevet indgivet (f.eks. familiemæssig tilknytning, værtsfamilier, garantistillere og sponsorer m.v.)?			
C-660/15 P	<p>Viasat Broadcasting UK mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: In the light of the foregoing, Viasat respectfully requests your Court to: set aside the judgment in Case T-125/12, Viasat Broadcasting UK Lid v Commission, and annul Commission Decision 2011 /839/EU of 20 April 2011 on measures adopted by the Danish state in favour of TV2/Danmark (EUT 201 1 L 340, s. 1), and order the defendant at first instance to pay the costs of Viasat both incurred in the first instance and before your Court. In the alternative, Viasat asks your Court to set aside the judgment under appeal, and refer the case back to the General Court, and reserve the costs of the proceedings at first instance and on.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Kulturministeriet Finansministeriet Erhvervsministeriet</p>	Dom	08.03.17
C-225/16	<p>Ouhrami</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal tilbagesendelsesdirektivets artikel 11, stk. 2, fortolkes således, at den her omhandlede periode på fem år beregnes a. fra det tidspunkt, hvor indrejseforbuddet (eller med tilbagevirkende kraft: den hermed ligestillede erklæring om, at udlændingen er uønsket) blev udstedt, eller b. fra den dato, hvor den pågældende – kort sagt – faktisk har forladt EU-medlemsstaternes område, eller c. fra et andet tidspunkt? 2. Skal tilbagesendelsesdirektivets 11, stk. 2, under hensyntagen til anvendelse af overgangsreglerne fortolkes således, at denne bestemmelse indebærer, at afgørelser, der er truffet, før dette direktiv trådte i kraft, og hvis retsvirkning er, at adressaten i de ti følgende år skal opholde sig uden for Nederlandene, og at indrejseforbuddet, som kan anfægtes ad rettens vej, er fastsat ud fra alle relevante omstændigheder i det konkrete tilfælde, ikke længere har retsvirkning, såfremt varigheden af denne forpligtelse på det tidspunkt, da dette direktiv skulle være gennemført, eller på [org. s. 24] det tidspunkt, da det konstateres, at afgørelsens adressat opholdt sig i Nederlandene, overskrider varigheden af den i denne bestemmelse omhandlede periode?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	Mundtlig forhandling	16.03.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-621/15	<p>W e.a.</p> <p>1. Er artikel 4 i Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar på området [org. s. 6] for lægemiddellaboratoriernes ansvar for de vacciner, som de fremstiller, til hinder for en bevismåde, hvorefter den ret, der behandler sagens realitet, i forbindelse med udøvelsen af sin eneret til at bedømme denne, kan fastslå, at de faktiske forhold, som sagsøgeren har gjort gældende, udgør bestyrkede, præcise og samstemmende formodninger, som kan bevise vaccinenes defekt og tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse mellem defekten og sygdommen, uanset at det er konstateret, at den medicinske forskning ikke har fastslået en forbindelse mellem vaccinen og sygdommens indtræden? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er artikel 4 i direktiv 85/374 da til hinder for en formodningsordning, hvorefter tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse mellem defekten ved en vaccine og den skade, som den skadelidte har lidt, altid vil blive anset for fastslået, når visse tegn på en årsagsforbindelse foreligger? 3. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 4 i direktiv 85/374 da fortolkes således, at det bevis, som det påhviler skadelidte at føre, for tilstedeværelsen af en årsagsforbindelse mellem defekten ved en vaccine og den skade, som denne har lidt, kun kan anses for ført, hvis denne forbindelse er videnskabeligt fastslået?</p>	Lægemiddelstyrelsen	GA	07.03.17
C-321/15	<p>ArcelorMittal Rodange et Schifflange</p> <p>Er artikel 13, stk. 6, i den ændrede lov af 23. december 2004 om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner, for så vidt som den giver den kompetente minister mulighed for at kræve returnering uden fuldstændig eller delvis erstatning af kvoter, der er tildelt i henhold til samme lovs artikel 12, stk. 2 og 4, men uudnyttede, forenelig med artikel 16 i den luxembourgske forfatning, der knæsetter den private ejendomsret?</p>	Energistyrelsen	Dom	08.03.17
C-448/15	<p>Wereldhave Belgium e.a.</p> <p>1. Skal Rådets direktiv 90/435/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater fortolkes således, at dette direktiv er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter der ikke kan ske fritagelse for belgisk forskudsskat af dividende, som et belgisk datterselskab har udloddet til et i Nederlandene hjemmehørende moderselskab, der opfylder kravene til minimumsandel, idet det nederlandske</p>	Skatteministeriet	Dom	08.03.17

	<p>moderselskab er en investeringsforening, der fuldt ud skal udbetale sit overskud til sine andelshavere, og som følge heraf er berettiget til en selskabsskattesats på nul? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 49 (tidligere artikel 43) og artikel 63 (tidligere artikel 56) i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (som ændret og med ny nummerering i henhold til Lissabontraktaten) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter der ikke kan ske fritagelse for belgisk forskudsskat af dividende, som [org. s. 15] et belgisk datterselskab har udloddet til et i Nederlandene hjemmehørende moderselskab, der opfylder kravene til minimumsandel, idet det nederlandske moderselskab er en investeringsforening, der fuldt ud skal udbetale sit overskud til sine andelshavere, og som følge heraf er berettiget til en selskabsskattesats på nul?</p>			
C-569/15	<p>X</p> <p>1. Skal afsnit II i forordning (EØF) nr. 1408/71 fortolkes således, at en i Nederlandene bosat arbejdstager, der sædvanligvis udøver sin beskæftigelse i Nederlandene, og som i tre måneder har taget ubetalt ferie, må anses for stadig (også) at have lønnet beskæftigelse i Nederlandene i denne periode, såfremt (i) tjenesteforholdet opretholdes i denne periode, og (ii) denne periode i henhold til den nederlandske arbejdsløshedslov betragtes som en periode med lønnet beskæftigelse? 2a. Hvilken lovgivning skal finde anvendelse i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71, såfremt denne arbejdstager i den ubetalte ferie har lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat? 2b. Er det herved af betydning, at arbejdstageren to gange i det følgende år, og derefter i de tre følgende år én gang årligt, i en periode på cirka en til to uger havde lønnet beskæftigelse i denne anden medlemsstat, uden at der i Nederlandene var tale om ubetalt ferie?</p>	<p>Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet</p>	GA	08.03.17
C-570/15	<p>X</p> <p>Efter hvilket eller hvilke kriterier skal det afgøres, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse i henhold til forordning (EØF) nr. 1408/71, i det tilfælde, hvor der er tale om en arbejdstager, der bor i Belgien, og som i det omhandlede år har udført langt den største del af sin beskæftigelse for sin nederlandske arbejdsgiver i Nederlandene, og som derudover har udført 6,5% af beskæftigelsen [org. s. 6] i Belgien, i hjemmet eller hos kunder, uden at der herved er tale om et fast arbejdsmønster, og uden at der er indgået aftaler med arbejdsgiveren om at udføre beskæftigelse i Belgien?</p>	<p>Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet</p>	GA	08.03.17
C-342/15	<p>Piringer</p> <p>1. Skal artikel 1, stk. 1, andet punktum, i Rådets direktiv 77/249/EØF om lettelse med henblik på den faktiske gennemførelse af advokaters fri udveksling af tjenesteydelser fortolkes således, at en medlemsstat kan bestemme, at bekræftelser</p>	<p>Justitsministeriet</p>	Dom	09.03.17

	<p>vedrørende ægtheden af underskrifter på dokumenter, der er nødvendige med henblik på at stifte eller overdrage rettigheder over fast ejendom, er undtaget fra advokaters fri udveksling af tjenesteydelser, og at udøvelsen af denne virksomhed er forbeholdt de offentlige notarer? 2. Skal artikel 56 TEUF fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national bestemmelse i registreringsstaten (Østrig), hvorefter det er forbeholdt offentlige notarer at foretage bekræftelser vedrørende ægtheden af underskrifter på dokumenter, der er nødvendige med henblik på at stifte eller overdrage rettigheder over fast ejendom, hvilket indebærer, at en erklæring vedrørende en underskrifts ægthed, der er udstedt af en advokat, der er etableret i Den Tjekkiske Republik, i dennes hjemstedsstat, ikke anerkendes i registreringsstaten, selv om denne erklæring efter tjekkisk ret har retsvirkning som officiel bekræftelse, navnlig da a. spørgsmålet om anerkendelse af en erklæring vedrørende ægtheden af en underskrift på en tinglysningsanmodning i registreringsstaten, der er udstedt i Den Tjekkiske Republik af en advokat, som er etableret dér, vedrører en advokats indholdsmæssige udøvelse af en servicevirksomhed, som advokater, der er etableret i registreringsstaten, ikke kan udøve, og afslaget på anerkendelse af en sådan erklæring derfor ikke er omfattet af forbuddet mod restriktioner, eller b. et sådant forbehold er begrundet for at sikre lovligheden og retssikkerheden med hensyn til retsakter (dokumenter [org. s. 3] vedrørende retshandler) og dermed tjener tvingende almene hensyn og desuden er nødvendigt for at nå dette mål i registreringsstaten?</p>			
C-398/15	<p>Manni</p> <p>1) Skal princippet om, at personoplysninger ikke må opbevares på en måde, der giver mulighed for at identificere de registrerede i et længere tidsrum end det, der er nødvendigt af hensyn til de formål, hvortil de indsamles, eller i forbindelse med hvilke de behandles på et senere tidspunkt, som fastlagt i artikel 6, litra e), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 [om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger], der er gennemført ved lovdekret nr. 196 af 30. juni 2003, have forrang og dermed være til hinder for det system med offentliggørelse, der er gennemført ved virksomhedsregistret som fastlagt i Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 samt – i den nationale retsorden – i artikel 2188 i codice civile og artikel 8 i lov nr. 580 af 29. december 1993, for så vidt som loven fastlægger, at enhver uden tidsmæssig begrænsning kan få kendskab til oplysningerne om de heri registrerede fysiske personer? 2) Tillader artikel 3 i Rådets første direktiv 68/151/EØF af 9. marts 1968 [om samordning af de garantier, som kræves i medlemsstaterne af de i traktatens artikel 58, stk. 2, nævnte selskaber til</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	09.03.17

	beskyttelse af såvel selskabsdeltagernes som tredjemands interesser, med det formål at gøre disse garantier lige byrdefulde] da, at sådanne oplysninger – uanset den ubegrænsede varighed og de uspecificerede modtagere af oplysningerne i virksomhedsregistret – ikke længere er genstand for »offentliggørelse« i denne dobbelte betydning, men at de derimod kun er tilgængelige i et begrænset tidsrum eller for bestemte modtagere på baggrund af en konkret vurdering foretaget af den registeransvarlige?			
C-406/15	<p>Milkova</p> <p>1. Tillader artikel 5, [stk.] 2, i De Forenede Nationers konvention om handicappedes rettigheder, at medlemsstaterne ved lov fastsætter en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 2. Tillader artikel 4 og de øvrige bestemmelser i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv en national ordning, der hjemler en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 3. Tillader artikel 7 i direktiv 2000/78, at der fastsættes en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 4. Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares benægtende: Kræver overholdelsen af internationale og fællesskabsretlige bestemmelser henset til de beskrevne kendsgerninger og omstændigheder i den foreliggende sag, at den af den nationale lovgiver fastsatte særlige forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, også skal finde anvendelse på tjenestemænd med samme handicap?</p>	Økonomi- og Indenrigsministeriet Børne- og Socialministeriet Moderniseringsstyrelsen	Dom	09.03.17
C-484/15	<p>Zulfikarpašić</p> <p>Derfor forelægges Den Europæiske Unions Domstol spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelserne i loven om tvangsfuldbyrdelse for så vidt angår det europæiske tvangsfuldbyrdelsesdokument er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 805/2004, nærmere bestemt – i sager om udstedelse af en fuldbyrdelsesordre på baggrund af et bekræftet dokument i forbindelse med en fuldbyrdelsessag – om begrebet »ret« i Republikken Kroatien ligeledes omfatter notarer, om notarerne kan udstede attester som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for endelige og eksigible fuldbyrdelsesordrer på baggrund af bekræftede dokumenter, og disse attester udstedes, såfremt de fornævnte ordrer er ubestridte, og, såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, om retterne kan udstede attester som et europæisk tvangsfuldbyrdelsesdokument for fuldbyrdelsesordrer på baggrund af et bekræftet dokument, der er</p>	Justitsministeriet	Dom	09.03.17

	udfærdiget af en notar, når disse ordrer, ifølge deres indhold, vedrører ubestridte krav, og, i så fald, hvilken formular der skal anvendes.			
C-685/15	<p>Online Games e.a.</p> <p>Skal artikel 56 TEUF og artikel 49 TEUF ff. i lyset af EMRK's artikel 6, sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes således, at disse bestemmelser med hensyn til domstolens objektivitet og upartiskhed, som er påkrævet henset til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis (navnlig dennes dom af 18.5.2010, 64962/01, præmis 54), er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter det ikke er den retshåndhævende myndighed (eller et andet statsligt retsforfølgingsorgan) i dennes funktion som repræsentant for anklagemyndigheden, men derimod den domstol, som skal træffe afgørelse om lovligheden af den påklagede strafferetlige foranstaltning, der (i en og samme person/funktion) af egen drift og uafhængigt af parternes adfærd i første omgang helt selvstændigt skal betegne og afgrænse den dokumentation, som i forbindelse med en administrativ sanktionsprocedure skal fremlægges til begrundelse af den strafferetligt beskyttede monopollignende regulering af det nationale marked for hasardspil, i lyset af Den Europæiske Unions Domstols retspraksis (navnlig dennes dom af 30.4.2014, C-390/12, ECLI:EU:C:2014:281, »Pfleger m.fl.«), og også efterfølgende autonomt og investigativt skal efterforske og bedømme denne?</p>	Justitsministeriet	GA	09.03.17
C-105/16 P	<p>Republikken Polen mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dommen afsagt den 3. december 2015 af Den Europæiske Unions Ret i sag T-367/13, Republikken Polen mod Europa-Kommissionen, ophæves, for så vidt som det første klagepunkt vedrørende kravet om, at mindst 50 % af den finansielle støtte skulle anvendes til omstrukturingsforanstaltninger, hvilket klagepunkt blev fremsat i forbindelse med det første anbringende vedrørende søgsmålet med påstand om annullation af Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/214/EU af 2. maj 2013 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer C(2013) 2436) (1), i nævnte dom blev forkastet. — Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2013/214/EU af 2. maj 2013 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	09.03.17

	<p>Landdistrikterne (ELFUL), annulleres for så vidt som der deri foretages en ekstrapoleret korrektion af de af Republikken Polen anmeldte udgifter til støtte til delvis selvforsynende landbrug på 11 % med beløb på 4 583 950,92 EUR og 39 583 726,30 EUR.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.</p>			
C-158/14	<p>A e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Ville appellanterne i den foreliggende sag, også henset til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, uden tvivl have søgsmålskompetence til i eget navn i henhold til artikel 263 TEUF at anlægge sag ved Retten med påstand om annullation af gennemførelsesforordning nr. 610/2010, for så vidt som LTTE i henhold hertil er optaget på den i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 nævnte liste?</p>	Udenrigsministeriet	Dom	14.03.17
T-346/15	<p>Bank Tejarat mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse (FUSP) 2015/556 af 7. april 2015 om ændring af [Rådets] afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 92, s. 101) annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgeren. Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 2015/549 af 7. april 2015 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 267/2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 92, s. 12) annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgeren.</p> <p>Rådet tilpligtes at betale sagsøgerens omkostninger i forbindelse med denne sag.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	14.03.17
C-253/16	<p>Flibtravel International et Leonard Travel International</p> <p>1. Skal artikel 96, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den kan finde anvendelse på de priser og vilkår, som en medlemsstat pålægger taxavognmænd, når: a) taxakørslen kun rent undtagelsesvis foregår uden for landets grænser b) en væsentlig del af de berørte taxaers kunder er EU-borgere eller personer, der er bosat i Den Europæiske Union, men som ikke er statsborgere eller bosat iden omhandlede medlemsstat, og c) den omtvistede taxakørsel under sagens konkrete omstændigheder megetofte for passagerne blot udgør en strækning af en længere rejse, hvis ankomststed eller afgangssted befinder sig i en anden EU-medlemsstat end den omhandlede medlemsstat? 2. Skal artikel 96, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den kan finde anvendelse på andre driftsvilkår end takstvilkårene og vilkårene for opnåelse af tilladelse til at udøve den omhandlede transportvirksomhed, såsom i den foreliggende sag et forbud for taxavognmændene mod at stille individuelle pladser til rådighed i stedet for hele køretøjet og et forbud mod, at disse vognmænd selv bestemmer bestemmelsesstedet for den kørsel, der tilbydes kunderne, hvilket forhindrer disse vognmænd i at samle kunder, der skal det</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	15.03.17

	<p>samme sted hen? 3. Skal artikel 96, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den, medmindre Kommissionen giver bemyndigelse hertil, forbyder foranstaltninger som de i spørgsmål 2 omhandlede, a) der blandt andre mål generelt har til formål at beskytte taxavognmænd mod konkurrence fra firmaer, der udlejer biler med chauffør, og b) der under de konkrete omstændigheder, der gør sig gældende i den foreliggende sag, specifikt bevirker, at busvognmænd beskyttes mod konkurrence fra taxavognmænd? 4. Skal artikel 96, stk. 1, TEUF fortolkes således, at den, medmindre Kommissionen giver bemyndigelse hertil, forbyder en foranstaltning, der forbyder taxavognmænd at kapre kunder, når denne foranstaltning under de konkrete omstændigheder i den foreliggende sag bevirker, at taxavognmændenes muligheder for at hverve en konkurrerende busvognmands kunder mindskes?</p>			
C-323/15 P	<p>Polynt SpA og Sitre Srl mod Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (appel)</p> <p>Påstande: Rettens dom i sag T-134/13 ophæves. Den anfægtede afgørelse annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellants annullationssøgsmål.</p> <p>Indstævnte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger, herunder sagsomkostningerne ved Retten.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	15.03.17
C-324/15 P	<p>Hitachi Chemical Europe GmbH, Polynt SpA og Sitre Srl mod Det Europæiske Kemikalieagentur (ECHA) (appel)</p> <p>Påstande: Rettens dom i sag T-135/13 ophæves. Den anfægtede afgørelse annulleres, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på realitetsbehandling af appellanternes annullationssøgsmål.</p> <p>Indstævnte tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger, herunder sagsomkostningerne ved Retten.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	15.03.17
C-528/15	<p>Al Chodor e.a.</p> <p>Indebærer den omstændighed, at der ikke ved lov er fastsat objektive kriterier for at vurdere, om der er væsentlig risiko for, at en udenlandsk statsborger forsvinder [(artikel 2, litra n), i forordning nr. 604/2013 (EUT L 180, s. 31)], i sig selv, at der ikke kan ske frihedsberøvelse på grundlag af artikel 28, stk. 2, i den nævnte forordning?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	15.03.17
C-3/16	<p>Aquino</p> <p>1) Følger det af Domstolens dom i Köbler-sagen (dom af 30.9.2003, sag C- 224/01) og i Traghettili del Mediterraneo-sagen (dom af 13.6.2006, sag C- 173/03) om statens ansvar for retsinstitansers fejl, der indebærer tilsidesættelse af EU-retten, at en ret må anses for en ret i sidste instans, når en afgørelse fra denne ret inden for rammerne af en kassationssag</p>	Justitsministeriet	Dom	15.03.17

	<p>ikke efterprøves, fordi kassationsappellanten, der har indgivet et skriftligt indlæg i kassationssagen, efter en uomstødelig formodning i de nationale procesregler anses for at have frafaldet sagen? 2) Kan det forenes med artikel 267, stk. 3, TEUF, også i lyset af artikel 47, stk. 2, og 52, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at en national retsinstans, som ifølge denne traktatsbestemmelse er forpligtet til at forelægge Domstolen en præjudiciel anmodning, afviser dette alene af den grund, at anmodningen er formuleret i et skriftligt indlæg, som ifølge de relevante procesregler ikke kan tages i betragtning, fordi det er indgivet uden for fristerne? 3) Såfremt den højeste af de ordinære retter ikke behandler en anmodning om at forelægge et præjudicielt spørgsmål, må det da antages, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 267, stk. 3, TEUF, også i lyset af artikel 47, stk. 2, og 52, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, såfremt denne retsinstans afslår anmodningen alene med den begrundelse, at spørgsmålet ikke forelægges, »da det i betragtning af de anførte anbringender vil blive afvist på grundlag af en regel, der er særlig for retsplejen ved Hof van Cassatie (kassationsdomstol)«.</p>			
C-98/15	<p>Espadas Recio</p> <p>1. Skal § 4 i rammeaftalen om deltidsarbejde, der er knyttet som bilag til direktiv 97/81/EF om rammeaftalen vedrørende deltidsarbejde, i lyset af den retspraksis, der følger af [Domstolens dom af 10. juni 2010, Bruno m.fl., C- 395/08], fortolkes således, [at] bestemmelsen finder anvendelse på en bidragsbaseret ydelse ved arbejdsløshed som den, der er omhandlet i artikel 210 i den spanske Ley General de Seguridad Social, som alene finansieres af de bidrag, der indbetales af arbejdstageren og de virksomheder, hvori vedkommende har været ansat, og som fastsættes på grundlag af de ansættelsesperioder, hvor der er indbetalt bidrag i de seneste seks år forud for det tidspunkt, hvor personen bliver arbejdsløs i juridisk forstand?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	16.03.17
C-138/16	<p>AKM</p> <p>Skal artikel 3, stk. 1, henholdsvis artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet henholdsvis artikel 11 bis, stk. 1, nr. II, i Bernerkonventionen til værn for litterære og kunstneriske værker som revideret i Stockholm/Paris 1967/71 fortolkes således, at en ordning, hvorefter overføring af radio- og fjernsynsudsendelser ved hjælp af »fællesantenneanlæg« som den sagsøgte i hovedsagens, a) ikke anses for en ny radio- eller fjernsynsudsendelse, hvis der ikke er tilsluttet mere end 500 deltagere, og/eller b) anses for en del af den oprindelige radio- eller fjernsynsudsendelse, såfremt</p>	Kulturministeriet	Dom	16.03.17

	<p>der er tale om en samtidig, fuldstændig og uændret overføring af radio- eller fjernsynsudsendelser fra Österreichischer Rundfunk ved hjælp af indenlandske tjenesteydelser (i Østrig), og denne brug heller ikke omfattes af en anden eneret til offentlig gengivelse med et afstandselement som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv [org. s. 2] 2001/29/EF og derfor ikke er afhængig af ophavsmandens samtykke og heller ikke er vederlagspligtig, er i strid med EU-retten henholdsvis med Bernerkonventionen i dennes egenskab af en international traktat, der indgår i EU's retsorden?</p>			
C-190/16	<p>Fries</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er FCL.065, litra b), i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011 forenelig med forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder i chartrets artikel 21, stk. 1? 2. Er FCL.065, litra b), i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011 forenelig med chartrets artikel 15, stk. 1, hvorefter enhver har ret til at arbejde og til at udøve et frit valgt eller accepteret erhverv? 3. Såfremt det første og andet spørgsmål besvares bekræftende: a) Omfatter begrebet »erhvervsmæssig lufttransport« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i henholdsvis FCL.065, litra b), og FCL.010 i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011 ligeledes såkaldt tomme flyvninger, som foretages som led i et luftfartselskabs erhvervsvirksomhed, og på hvilke der hverken transporteres passagerer, gods eller post? b) Omfatter begrebet »erhvervsmæssig lufttransport« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i henholdsvis FCL.065, litra b), og FCL.010 i bilag I til forordning (EU) nr. 1178/2011, uddannelse og eksaminationer, hvorunder den 65-årige pilot opholder sig i flyets cockpit som ikke-flyvende medlem af besætningen?</p>	<p>Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Beskæftigelsesministeriet</p>	GA	21.03.17
C-329/15	<p>ENEA</p> <p>1 Skal artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde fortolkes således, at den forpligtelse, som i artikel 9a, stk. 8, i energiloven af 10. april 1997 i den affattelse, der på grundlag af artikel 1, nr. 13, i lov af 4. marts 2005 om ændring af energiloven og af miljøbeskyttelsesloven (Dz. U. 2005, nr. 62, pos. 552) var gældende i 2006, er fastsat til at aftage elektrisk energi, der er produceret i forbindelse med samtidig varmeproduktion, udgør statsstøtte? 2 Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde da fortolkes således, at et energiselskab, der anses for et statsorgan i en medlemsstat, og som er blevet pålagt den forpligtelse, der kvalificeres som statsstøtte, i en sag ved en national ret kan påberåbe sig en tilsidesættelse af denne bestemmelse? 3 Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende, skal artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sammenholdt med artikel 4, stk. 3, i</p>	<p>Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Energistyrelsen</p>	GA	22.03.17

	traktaten om Den Europæiske Union da fortolkes således, at den omstændighed, at en forpligtelse, der følger af den nationale lovgivning, er uforenelig med artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, udelukker, at et selskab, der ikke har overholdt forpligtelsen, pålægges en bøde?			
Forenede sager C-497/15 og C-498/15	<p>Euro-Team m.fl.</p> <p>1) Skal kravet om forholdsmæssighed i artikel 9a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/62/EF af 17. juni 1999 om afgifter på tunggodskøretøjer for benyttelse af visse infrastrukturer (herefter »eurovignetdirektivet «) fortolkes således, at det er til hinder for en sanktionsordning som den, der er indført ved bilag 9 til dekret nr. 410/2007 af 29. december vedrørende listen over de overtrædelser af lov om vejtransport, som sanktioneres med administrativ bøde, størrelsen på de bøder, der kan pålægges i tilfælde af overtrædelse af bestemmelserne på området, reglerne om, hvem bøderne kan pålægges, samt betingelserne for at deltage i kontrollen [a közizgatási bírsággal sújtandó közlekedési szabályszegések köréről, az e tevékenységekre vonatkozó rendelkezések megsértése esetén kiszabható bírságok összegéről, felhasználásának rendjéről és az ellenőrzésben történő közreműködés feltételeiről szóló 410/2007. (XII. 29.) Korm. rendelet] (herefter »bødedekretet«), og hvorefter der ved tilsidesættelse af reglerne vedrørende erhvervelse af vignetter skal pålægges en bøde på et fast beløb, uanset hvor grov overtrædelsen er? 2) Er den administrative bøde, som er fastsat i bødedekretets bilag 9, i overensstemmelse med kravet i eurovignet-direktivets artikel 9a, hvorefter de sanktioner, der pålægges i henhold til national ret, skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have en afskrækkende virkning? 3) Skal kravet om forholdsmæssighed i eurovignet-direktivets artikel 9a fortolkes således, at det dels er til hinder for en sanktionsordning som den, der er genstand for hovedsagen, og hvori gerningsmændenes objektive ansvar fastsættes, og dels er til hinder for størrelsen af det sanktionsbeløb, der er fastsat i den pågældende ordning?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	22.03.17
T-430/16	<p>Intercontinental Exchange Holdings mod EUIPO (BRENT INDEX)</p> <p>Påstande: — Den anfægtede afgørelse annulleres. — EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	22.03.17
C-587/15	<p>Lietuvos Respublikos transporto priemoniu draudiku biuras</p> <p>1) Skal artikel 2, artikel 10, stk. 1 og 4, og artikel 24, stk. 2, i direktiv 2009/103, artikel 3, stk. 4, artikel 5, stk. 1 og 4, artikel 6, stk. 1, og artikel 10 i den interne overenskomst samt chartrets artikel 47 (hver for sig eller sammenholdt med hinanden, men ikke begrænset til de ovennævnte bestemmelser) forstås og fortolkes således, at i tilfælde af, at: – et nationalt</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	23.03.17

	<p>forsikringsbureau (bureau A) udbetaler erstatning til skadelidte i en færdselsulykke i den medlemsstat, hvor bureauet har sit etablerede forretningssted, fordi en anden medlemsstats statsborger, der var ansvarlig for skaden, ikke havde tegnet ansvarsforsikring – bureau A som følge af denne erstatning indtræder i skadelidtes rettigheder og kræver refusion af omkostningerne ved sagsbehandlingen fra det nationale forsikringsbureau (bureau B) i den for ulykken ansvarlige persons oprindelsesland – bureau B uden at udføre en uafhængig undersøgelse eller at anmode om yderligere oplysninger tiltræder anmodningen om refusion fra bureau A – bureau B anlægger sag mod de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer) med påstand om refusion af de afholdte omkostninger, kan sagsøgeren i denne sag (bureau B) basere sit krav mod de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer) udelukkende på betalingen af omkostninger til bureau A, og sagsøgeren er herved ikke forpligtet til at fastslå, at erstatningsansvarsbetingelserne var opfyldt for sagsøgte/den for ulykken ansvarlige person (ansvar, ulovlige handlinger, årsagsforbindelse og erstatningsbeløb) og er ikke forpligtet til at fastslå, at udenlandsk ret blev anvendt korrekt, da skadelidte fik udbetalt erstatning? 2) Skal artikel 24, stk. 1, femte afsnit, litra c), i direktiv 2009/103 og artikel 3, stk. 1 og 4, i den interne overenskomst (hver for sig eller sammenholdt med hinanden, men ikke begrænset til de ovennævnte bestemmelser), forstås og fortolkes således, at bureau A forud for den endelige beslutning om betaling af erstatning for skadelidtes skade på klar og forståelig måde (herunder for så vidt angår det sprog, som oplysningerne gives på) skal oplyse den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer (såfremt dette ikke er den samme person) om, at skadesbehandlingen er indledt, og hvordan den skrider frem, og give vedkommende tilstrækkelig tid til at indgive kommentarer til eller indsigelser mod beslutningen om at udbetale erstatning og/eller erstatningsbeløbet? 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende (dvs. at de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og ejeren af køretøjet) kan kræve, at sagsøgeren (bureau B) fremlægger beviser, eller kan gøre indsigelse eller rejse tvivl vedrørende bl.a. omstændighederne ved færdselsulykken, anvendelsen af den lovgivningsmæssige ramme for erstatningsansvaret for den ansvarlige person, erstatningsbeløbet, og hvordan det blev beregnet), skal artikel 2, artikel 10, stk. 1, og artikel 24, stk. 2, i direktiv 2009/103 og artikel 3, stk. 4, andet afsnit, i den interne overenskomst (hver for sig eller sammenholdt med hinanden, men ikke begrænset til de ovennævnte bestemmelser) da forstås og [org. s. 11] fortolkes således, at uagtet at bureau B ikke forud for den endelige beslutning anmodede bureau A om at give oplysninger om fortolkningen af gældende lovgivning i det land, hvor færdselsulykken indtraf, og</p>			
--	---	--	--	--

	<p>om sagsbehandlingen, skal bureau A under alle omstændigheder give disse oplysninger til bureau B, såfremt sidstnævnte efterfølgende anmoder herom, sammen med andre oplysninger, der er nødvendige for, at bureau B kan fastslå sit [refusions]krav mod de sagsøgte (den for ulykken ansvarlige person og ejeren af køretøjet)? 4) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende (dvs. at bureau A er forpligtet til at oplyse den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer om skadesbehandlingen og give vedkommende mulighed for at gøre indsigelse vedrørende erstatningsansvaret eller erstatningsbeløbet), hvilke konsekvenser indebærer bureau A's undladelse heraf da for: (a) forpligtelsen for bureau B til at acceptere anmodningen om refusion fra bureau A (b) forpligtelsen for den for ulykken ansvarlige person og køretøjets ejer til at godtgøre bureau B de beløb, bureauet har afholdt? 5) Skal artikel 5, stk. 1, og artikel 10 i den interne overenskomst forstås og fortolkes således, at det udbetalte erstatningsbeløb fra bureau A til skadelidte skal betragtes som en risiko, som bureau A selv har påtaget sig uden mulighed for refusion (medmindre bureau B påtager sig denne risiko), snarere end en økonomisk forpligtelse for en anden person involveret i samme færdselsulykke, henset til omstændighederne i den foreliggende sag, hvorefter: – erstatningsorganet (bureau A) i første omgang afviste skadelidtes erstatningskrav – skadelidte følgelig anlagde et erstatningsøgsmål – bureau A blev frifundet ved de lavere retsinstanser, idet kravet var ubegrundet og udokumenteret – et forlig mellem skadelidte og bureau A alene blev indgået ved en højere retsinstans, da sidstnævnte fremhævede, at sagen, såfremt parterne ikke indgik forlig, ville blive hjemvist til en fornyet vurdering – bureau A grundlæggende begrundede sin beslutning om at indgå et forlig ud fra hensynet til at undgå yderligere omkostninger ved at fortsætte retsforhandlingerne – der i den foreliggende sag ikke er nogen domstol, der har fastslået sagsøgtens erstatningsansvar (skyld) i forbindelse med færdselsulykken?</p>			
C-143/16	<p>Abercrombie & Fitch Italia</p> <p>1. Den Europæiske Unions domstol forelægges i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde følgende præjudicielle spørgsmål: Er den nationale bestemmelse i artikel 34 i lovdekret nr. 276/2003, hvorefter vikarkontrakt under alle omstændigheder kan indgås med henblik på arbejdsydelser udført af personer under 25 år, i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder i direktiv 2000/78 og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 21, stk. 1)?</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	23.03.17
T-112/15	<p>Den Helleniske Republik mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 19. december 2014 om udelukkelse fra EU-</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	23.03.17

	<p>finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer C(2014) 10135) (EUT L 369, s. 71) annulleres, for så vidt som den udelukker visse udgifter afholdt inden for sektoren for arealstøtte i ansøgningsåret 2008, svarende til: a) 10 % af de samlede udgifter, som blev afholdt til støtten til græsning, b) 5 % af de samlede udgifter, som blev afholdt til den supplerende koblede støtte, og c) 5 % af de samlede udgifter, som blev afholdt inden for sektoren for udvikling af landdistrikterne udelukkes fra EU-finansiering.</p>			
--	--	--	--	--